

## Arrest

nr. 98 438 van 7 maart 2013  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 8 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 oktober 2012. Deze beslissingen werden op 16 oktober 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 januari 2009 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 15 december 2009 diende hij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 11 februari 2010 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Tegen die beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. X werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd en aldus het beroep verworpen.

Op 29 juli 2010 werd verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 15 december 2009, werd op 26 oktober 2010 onontvankelijk verklaard.

Op 16 maart 2012 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarna op 19 april 2012 een beslissing tot niet in overwegingname werd genomen.

Op 11 juni 2012 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 8 oktober 2012 werd deze laatste aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.06.2012 werd ingediend en op 27.06.2012 werd geactualiseerd door :*

*Volgens pp: B., F. (R.R.: [...]) volgens pp: nationaliteit: Angola volgens pp: geboren te Luanda op (...)1992 adres: [...]*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Redenen:*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.*

*Het feit dat betrokkene sinds 19.01.2009 in België zou verblijven; hij goed geïntegreerd zou zijn binnen de Belgische samenleving, alsook binnen het sociale en beroepsmilieu van zijn Belgische partner; betrokkene een zeer actieve persoon zou zijn die beroepsopleidingen en cursussen Nederlands zou hebben gevolgd en hij heden school zou volgen in Deurne; hij de Franse taal vlot zou beheersen, evenals het Nederlands; hij een actieve deelname zou hebben in het verenigings- en het sportleven en in het beroepsleven en hij namelijk een actieve rol zou spelen in een voetbalploeg als speler; betrokkene diepgaande en duurzame sociale banden en talloze belangen zou hebben opgebouwd en hij verwijst naar zijn beroepssituatie en naar zijn socio-economische integratie in België en betrokkene een schoolgetuigschrift dd. 02.03.2012 en een opvolging schoolprestaties 2011-2012 voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.*

*Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 20.01.2009, werd afgesloten op 01.07.2010 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.*

*De duur van de procedure - namelijk minder dan één jaar en zes maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.*

*Betrokkene beweert dat hij op de vlucht zou zijn gegaan voor de vervolgingen in Angola en dat hij niet zou terugkunnen naar zijn land van herkomst. Hij legt evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet terugkan, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.*

*Betrokkene haalt aan dat hij kennis zou hebben gemaakt met zijn huidige metgezellin, Mevr. C.K.C. G. (°(...)1984) en zij na ettelijke maanden verloving uiteindelijk besloten zouden hebben samen te gaan leven binnen een duurzame liefdesrelatie, daarbij een gemeenschappelijk huishouden vormend (gezinskern) en zij op 27.08.2010 een samenlevingscontract hebben gesloten. Hij beroept zich op het gegeven partner en gezinslid van een Belg te zijn, dat hij een effectief huwelijks- en gezinsleven en een gemeenschappelijk huishouden zou hebben en hij over een wettelijk samenlevingscontract zou beschikken. Betrokkene beroept zich op niet-inmenging in de gezinskern en op het recht op het respect voor het privé en gezinsleven. Hij vermeldt zijn plicht tot samenleven, zijn rol als vaderfiguur die hij op een correcte manier op zich zou hebben genomen binnen de hernieuwde samengestelde gezinskern, waarin hij verblijft, en zijn financiële bijdrage tot het gezinshuishouden. Hij verwijst naar de stabiliteit in zijn relatie met zijn Belgische metgezellin en de aanwezigheid van zijn zoontje van Belgische nationaliteit. Hij legt ter staving een attest van de gezinssamenstelling, een notarieel samenlevingscontract dd. 27.08.2010 en een uittreksel uit het register van de akten van geboorte van zijn zoon en een erkenningsakte van zijn zoon dd. 21.06.2012 voor. De scheiding van betrokkene met zijn partner en zoon zou een destabiliserend effect veroorzaken, alsmede een emotionele schok en zou zijn gezinsleven ernstig in het gedrang brengen. Betrokkene verwijst naar artikel 8,12 en 13 van het EVRM en naar artikel 12 van de Belgische Grondwet.*

*Aangaande de vermeende schending van artikel 8 EVRM dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.*

*De loutere vermelding van art. 12 EVRM: recht te huwen, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt dat deze rechten zouden geschonden worden.*

*Het aanhalen van art. 13 van het EVRM lijkt ons in deze context misplaatst. Het recht op een effectief beroep is immers niet geschonden. Betrokkene heeft bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep ingediend tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van zijn asielprocedure, en heeft bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 29.07.2010 (arrest RVV op 29.10.2010).*

*Wat betreft het inroepen van artikel 12 van de Belgische Grondwet (individuele vrijheid), betrokkene bewijst niet waarom dit artikel zou geschonden worden.*

*Wat betreft het gegeven dat betrokkene ouder zou zijn van Correias Kwanzambi, Gedeao (°11.06.2011), van Belgische nationaliteit. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie op deze basis dient betrokkene evenwel de geëigende weg te volgen zoals voorzien met het art. 40ter van de wet van 15.12.1980.*

*Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit de Belgische openbare orde verstoord zou hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."*

*Eveneens op 8 oktober 2012 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is thans de tweede bestreden beslissing.*

*"Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:*

*□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor*

*Vreemdelingenbetwistingen op datum van 01.07.2010. Bovendien kreeg betrokkene op 08.10.2012 een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9bis.*

## 2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

*“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”*

*In casu* werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (*cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948*).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 8 en 12 van het EVRM. Dienaangaande kan erop gewezen worden dat *infra* geen schending van deze hogere rechtsnormen werd vastgesteld.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang ten aanzien van de tweede bestreden beslissing.

## 3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert vier middelen aan. In een eerste middel voert hij de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht. In een tweede middel voert hij de schending van het proportionaliteitsbeginsel aan, in een derde middel voert hij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en in het vierde middel voert hij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 12 van het EVRM en van artikel 12 van de Grondwet.

Verzoeker licht zijn eerste middel toe als volgt:

*Artikel 62 bepaalt het volgende:*

*" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. "*

*Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).*

*Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:*

*" Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.*

*Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. "*

*De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).*

*Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.*

*Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.*

*Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen bij de diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst Angola.*

*De motiveringen door de DVZ zijn niet afdoende en louter stereotiep.*

*Verder dient vastgesteld dat de DVZ al helemaal niet ingaat op het feit dat verzoeker een opleiding 2 residentieel elektrotechnisch installateur volgt en huidig schooljaar zal verliezen bij een terugkeer naar Angola en mogelijks ook volgend schooljaar niet op tijd zal kunnen starten in september, wat uiteraard een grove inbreuk inhoudt op zijn toekomstige beroepsperspectieven.*

*Dit aangehaalde element met bewijsstukken van inschrijving op school en verklaring van school, is wel een element dat samen met de andere elementen in rekening dient te worden genomen ter beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Dit deed de DVZ ten onrechte niet! Elke motivering en/of onderzoek ontbreekt.*

*Verder is de motivering inzake artikel 8 EVRM niet correct. Verzoeker heeft een samenlevingscontract met Belgische en een gemeenschappelijk kind met zijn vriendin, waarmee hij één gezin vormt. Een terugkeer is onverantwoord. Verzoeker verwees terzake in zijn verzoek 9bis naar het Arrest van het Arbitragehof van 01/03/2006 en het Arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 6 oktober 2006 waarbij de "onmogelijkheid tot terugkeer" voor een gezinslid van een Belg (ascendenten, descendenten en partner) naar het land van herkomst erkend wordt. Een absolute onmogelijkheid tot terugkeer, zoals overigens eveneens bepaald wordt in het arrest nr. 80/99 van het Arbitragehof van 30 juni 1999.*

*Zich baserend op diverse rechtspraken, diende de aanvraag van verzoeker ontvankelijk te worden verklaard.*

*De motivering van de dienst vreemdelingenzaken om te besluiten dat geen buitengewone omstandigheden worden aangebracht is dan ook ten eerste niet adequaat.*

*De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.*

*Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.*

*Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en (iv) de algemene zorgvuldigheidsplicht, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden vernietigd. Dat het middel bijgevolg ernstig is."*

Aangaande de aangevoerde schending van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Wat betreft verzoekers betoog dat DVZ helemaal niet ingaat op het feit dat hij een beroepsopleiding, meer bepaald een opleiding 2 residentieel elektrotechnisch installateur, volgt en hierdoor dreigt een schooljaar te verliezen, wijst de Raad er op dat uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat verzoeker onder het kopje "uitzonderlijke omstandigheden die deze aanvraag staven" het volgende stelt: *"De uitzonderlijke omstandigheden door de verzoeker ingeroepen ter staving van zijn aanvraag tot regularisatie van zijn verblijfsvergunning lopen samen met de hierboven aangehaalde redenen om een verblijfsvergunning te bekommen (de redenen waarnaar verzoeker verwijst zijn enerzijds, vreemdeling die ouder is van een Belgisch minderjarig kind en die een reëel en effectief gezin vormt met dit kind, en anderzijds, prangende humanitaire situaties). Deze omstandigheden zijn nauw verbonden met integratie en de stabiliteit in zijn relatie met zijn Belgische metgezellin, de aanwezigheid van zijn zoontje van Belgische nationaliteit, zijn actieve participatie in het beroeps- en sportleven, zijn beroepssituatie en zijn socio-economische integratie in België. Al deze elementen plaatsen hem in de absolute onmogelijkheid zich naar een Belgische diplomatieke post te begeven...."* Vooreerst dient er op te worden gewezen dat er van een verlies van een schooljaar nergens gewag wordt gemaakt, zodat het de verweerder niet ten kwade kan worden geduid om dit niet specifiek te hebben beantwoord als zijnde een buitengewone omstandigheid. Verder weze opgemerkt dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de beroepsopleidingen en cursussen Nederlands die verzoeker volgt niet verantwoord zijn dat de aanvraag om machtiging in België moet ingediend worden. Het vervullen van de formaliteiten bij de diplomatieke post in het buitenland verplicht verzoeker immers niet om te verblijven in het land waar de post gevestigd is, maar houdt enkel in dat hij zich tijdelijk naar die plaats dient te begeven voor het vervullen van de nodige formaliteiten. De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Bijgevolg lijkt het onredelijk van verzoeker te stellen dat deze tijdelijke terugkeer ter vervulling van de formaliteiten, dermate ingrijpend zou zijn op zijn opleiding dat dit een grove inbreuk inhoudt op zijn toekomstige beroepsperspectieven. De verweerder heeft bijgevolg niet nagelaten hieromtrent te motiveren en deze motivatie is afdoende.

Waar verzoeker ingaat op een incorrecte motivatie inzake artikel 8 van het EVRM, met verwijzing naar andere rechtspraak, dient opgemerkt te worden dat het citeren van rechtspraak, die eventueel andersluidend is, op zich geen schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk maakt. Elke zaak dient op zijn eigen merites te worden beoordeeld. Door een arrest gedeeltelijk te citeren toont verzoeker geenszins dat de feitelijke omstandigheden van de zaak waarnaar hij verwijst identiek zijn en dat de redenering dan ook zonder meer kan worden doorgetrokken naar zijn zaak.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Het begrip “gezinsleven” in artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat relaties niet noodzakelijk moeten zijn gebaseerd op het huwelijk doch eveneens een “*de facto*-vorm” kunnen aannemen. In het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker met zijn partner een wettelijk samenlevingscontract heeft. Bovendien is verzoeker de vader van een Belgisch kind. Verzoeker, zijn partner en zijn minderjarige zoon dienen derhalve als een gezin beschouwd te worden in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dit wordt in de bestreden beslissing geenszins betwist. Verzoeker valt derhalve binnen het toepassingsgebied van het in artikel 8, eerste lid EVRM beschermde recht op gezinsleven. Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Artikel 8 van het EVRM is immers geen absoluut recht, een inmenging van de overheid is mogelijk onder de voorwaarde van de legaliteitstoets, de legitimiteitstoets en de proportionaliteitstoets.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimiteitstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Wat de derde voorwaarde (de proportionaliteitstoets) betreft, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken, doch houdt enkel in dat de aangehaalde situatie van verzoeker geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die hem vrijstelt om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit zijn land van herkomst, in te dienen (RvS 12 oktober 2005, nr. 150.122). Verzoeker weerlegt met zijn betoog het gegeven dat er *in casu* geen sprake is van buitengewone omstandigheden niet. Het weze herhaald dat het vervullen van de formaliteiten bij de diplomatieke post in het buitenland verzoeker niet verplicht om te verblijven in het land waar de post gevestigd is, maar houdt enkel in dat hij zich tijdelijk naar die plaats dient te begeven voor het vervullen van de nodige formaliteiten. De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker motiveert ook niet op overtuigende wijze waarom een tijdelijke terugkeer voor het vervullen van de nodige formaliteiten verzoeker niet in staat stelt een effectieve gezinscel te behouden en te onderhouden. Het staat verzoeker overigens vrij om zich voor deze tijdelijke verwijdering te laten vergezellen door zijn partner en minderjarig kind. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat zulks onmogelijk zou zijn. Hieruit vloeit voort dat het vervullen van de nodige formaliteiten in het buitenland geen disproportionele inmenging of aantasting in het privé- of familielevens van verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende zou zijn.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat uiteen te zetten waaruit de schending van deze bepaling zou bestaan, zodat dit middelenonderdeel onontvankelijk is.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt de Raad eveneens vast dat deze schending niet wordt toegelicht, minstens valt de kritiek van verzoeker ter zake samen met de hierboven besproken grief betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

Verzoeker licht zijn tweede middel waarin de schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt aangevoerd, toe als volgt:

*Verzoeker vordert op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De gevolgen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.*

*Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.*

*Deze beslissing zou tot gevolg hebben dat verzoeker weggerukt wordt uit zijn omgeving waar hij zijn sociaal en psychologisch evenwicht vindt.*

*Zijn hecht gezinsleven met levenspartner en jonge zoon zouden volledig worden verbroken.*

*Hij zou zijn huidig studiejaar dienen af te breken, met het risico van verlies van het lopende en volgend schooljaar en met onherstelbare schade wat betreft zijn toekomstige beroepsperspectieven.*

*Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor verzoeker inhouden, daar waar zijn gezinsleven, sociaal leven en studies abrupt afgebroken zouden worden.*

*Verzoekster heeft nooit tijdens zijn verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap. Verzoeker woont sedert jaren in bij zijn partner en is ten haren laste. Verzoeker valt niet ten laste van de gemeenschap, maar is een meerwaarde voor de gemeenschap en zijn gezin.*

*Het is compleet onaanvaardbaar verzoeker weg te rukken van bij zijn levenspartner en zoontje.*

*De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.*

*Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet proportioneel is. »*

Het proportionaliteitsbeginsel is een vorm van het redelijkheidsbeginsel, wat hier inhoudt dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel voortspruitende voor de overheid uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker er door ondergaat.

Aangaande de argumenten waar verzoeker verwijst naar het gezinsleven met de levenspartner en de jonge zoon, verwijst de Raad naar de bespreking hiervoor met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Wat het proportionaliteitsprincipe betreft, met andere woorden de afweging van de respectieve belangen van het individu en de samenleving in haar geheel, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, "zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (*Solomon v. Nederland* (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het Hof heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (*Mitchell v. Verenigd Koninkrijk* (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en *Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk* (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39).

In casu maakt verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk dat er sprake is van een definitieve verwijdering en zoals hiervoor ook reeds werd aangegeven, toont hij op geen enkele wijze aan dat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen door zijn levenspartner en zijn kind. Hierbij dient toch ook te worden aangestipt dat de relatie die verzoeker heeft opgebouwd met zijn partner tot stand is gekomen tijdens zijn illegaal verblijf en dat zowel verzoeker als zijn partner behoorden te weten dat het verblijf op het Belgisch grondgebied slechts een precair verblijf was en dat er ten allen tijde een einde kon worden gesteld aan dit verblijf. Op dit vlak heeft verweerder geen enkele loze belofte gemaakt ten aanzien van verzoeker. Door het bestendigen van zijn illegaal verblijf heeft verzoeker er zelf voor gezorgd dat de gevolgen van het verlaten van het grondgebied zwaarder doorwegen, doch zulks neemt niet weg dat verweerder er automatisch toe verplicht zou zijn om de aanvraag van verzoeker dan maar ontvankelijk te verklaren. Verzoeker dient nog steeds buitengewone omstandigheden aan te tonen en zoals hiervoor reeds werd uiteengezet maakt hij niet aannemelijk dat het voor hem, omwille van zijn familiale situatie, onmogelijk dan wel buitengewoon moeilijk zou zijn om zijn aanvraag in te dienen in zijn land van



herkomst. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk op dit vlak.

Het argument van verzoeker dat de terugkeer naar zijn land van herkomst voor het vervullen van de formaliteiten betekent dat het studiejaar moet worden afgebroken met risico op verlies van het lopende en volgende schooljaar en met onherstelbare schade voor de toekomstige beroepsperspectieven is gebaseerd op veronderstellingen. Verzoeker legt niet uit waarom hij de noodzakelijke formaliteiten niet zou kunnen vervullen tijdens de verlofperiodes. Nogmaals dient er op te worden gewezen dat verzoeker voor het eerst in een beroep duidelijk maakt dat hij dreigt een schooljaar te verliezen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een terugkeer in zijn hoofde een onherstelbare schade zou uitmaken.

Het loutere feit dat verzoeker aanstipt dat hij de Belgische staat nooit schade heeft berokkend en dat hij niet ten laste is van de gemeenschap, heeft geen uitstaans met de buitengewone omstandigheden die verzoeker dient aan te tonen.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker licht zijn derde middel aangaande de schending van artikel 8 van het EVRM toe als volgt:

*Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven. Verzoekster vordert op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.*

*De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privéleven van verzoeker gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.*

*Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755).*

*Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privéleven en meer bepaald het gezinsleven van verzoekster.*

*Verzoeker is het land België als het zijne gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.*

*Verzoeker is in België een gezin gestart met een Belgische levenspartner met wie hij een wettelijk samenlevingscontract afsloot en met wie hij een zoontje heeft.*

*Verzoeker is er broodnodig als vaderfiguur bij de opvoeding van zijn zoontje. De Belgische levenspartner van verzoeker, verzoeker en zijn zoontje, vinden bij elkaar hun psychologisch en sociaal evenwicht.*

*Bovendien omvat het begrip 'privé-leven' ook het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoeker gedurende deze jaren heeft opgebouwd in België en te meer gezien zijn schoolleven en sportactiviteiten, reeds daarom al zijn recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing. Tenslotte dient benadrukt dat verzoeker een opleiding 2 residentieel elektrotechnisch installateur aan het volgen is en dat hij wanneer hij zou verplicht worden terug te keren de kans niet zou krijgen om deze studies te voltooien en derhalve zijn toekomstperspectieven zouden worden gestolen.*

*De beslissing met gevolg een terugkeer naar Angola maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoeker gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en zijn sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoeker vindt immers zijn psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.*

*De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoeker.*

*Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt. Dat het middel bijgevolg ernstig is. »*

De Raad verwijst ten deze naar de bespreking van het eerste en het tweede middel waar een schending van artikel 8 van het EVRM reeds aan bod kwam.

Er dient aangestipt te worden dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd heeft dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani v. Frankrijk*, § 23 ; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi v. Frankrijk*, § 74 ; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim v. België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland*, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België*, § 81 ; EHRM, *Moustaquim v. België*, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Zoals hiervoor ook reeds werd aangestipt is de relatie van verzoeker tot stand gekomen tijdens zijn illegaal verblijf en wisten zowel verzoeker als zijn partner dat zijn verblijf slechts precair was. Verzoeker toon bovendien niet aan dat er hinderpalen zijn om het gezinsleven dat hij heeft, al dan niet tijdelijk, verder te zetten in zijn land van herkomst. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

In zoverre verzoeker verwijst naar de grote kennissen- en vriendenkring die hij hier ten gevolge van zijn integratie heeft uitgebouwd en die een levensnoodzakelijke sociale en affectieve entourage zou uitmaken, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat deze relaties tot stand zijn gekomen tijdens zijn illegaal verblijf en bovendien toont verzoeker niet waarom een verwijdering van het grondgebied noodzakelijkerwijze een einde dient te betekenen van deze relaties en dit rekening houdend met de moderne communicatiemiddelen. Evenmin toont verzoeker aan dat hij de gevolgde beroepsopleiding niet zou kunnen vervolgen in zijn land van herkomst. Zelfs indien dit niet zou kunnen, dient opnieuw te worden aangestipt dat verzoeker er zelf voor geopteerd heeft om aan deze beroepsopleidingen te beginnen terwijl hij wist dat hij slechts over een precair verblijf beschikte. Verweerder heeft op dit punt geen enkele toezegging gedaan. Aldus kan verzoeker zich nu ook niet redelijkerwijze naar deze opleiding terugrijpen om alzo nog een verblijf af te dwingen in België.

Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat de bestreden beslissing niet in verhouding zou staan met het nagestreefde doel.

Verzoeker maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker licht zijn vierde middel aangaande de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 12 van het EVRM en van artikel 12 van de Grondwet toe als volgt:

*Met uitzonderlijke omstandigheden bedoelt men geen omstandigheden wegens overmacht maar het volstaat aan te tonen dat het bijzonder moeilijk is voor de verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst om er de toelating voor een verblijfsvergunning aan te vragen (zie hiervoor de Ministeriële Omzendbrief van 9 oktober 1997 met betrekking tot de toepassing van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1982, Belgisch Staatsblad van 14 juli 1997 evenals de permanente rechtspraak van de Raad van State en in het bijzonder RvS n° 93.760 van 6 maart 2001).*

*De uitzonderlijke omstandigheden door de verzoeker ingeroepen ter staving van zijn aanvraag tot regularisatie van zijn verblijfsvergunning zijn voldoende bewezen en aanwezig.*

*Ten onrechte oordeelde de DVZ dat geen uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn.*

Deze omstandigheden blijken ten eerste uit zijn stabiele relatie met zijn Belgische metgezellin waarmee hij een wettelijke samenlevingscontract sloot en de aanwezigheid van hun zoontje van Belgische nationaliteit.

Ook blijkt dit uit het feit dat hij schoolgaande is en zijn opleiding primordiaal is met het oog op zijn toekomstige tewerkstelling en het onderhouden van zijn gezin.

Verder blijkt dit uit zijn actieve participatie in het sociaal- en het sportleven.

Al deze elementen plaatsen hem in een absolute onmogelijkheid zich naar een Belgische diplomatieke post te begeven, om aldaar bij de bevoegde overheid een aanvraag in te dienen voor een verblijfsvergunning, wegens het gevaar zijn gezinsleven ernstig in het gedrang te brengen: zijn plicht tot samenleven, zijn rol als vaderfiguur die hij op een correcte manier op zich heeft genomen binnen de hernieuwde samengestelde gezinskern, waarin hij verblijft, om nog maar te zwijgen van zijn financiële bijdrage tot het gezinshuishouden.

Dient verder verwezen naar artikel 12 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens dat hierbij fundamenteel bepaalt: "Vanaf de huwbare leeftijd heeft de man en de vrouw het recht om te trouwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht regelen "

Elke gedwongen verwijdering van de verzoeker naar zijn land van herkomst zou het uiteenspatten van zijn gezinskern betekenen, te meer daar het hem hier handelt om een nieuw samengesteld gezin met een minderjarig kind.

Daarenboven besteedt het artikel 12 van de Belgische Grondwet indirect aandacht aan dit recht door de individuele vrijheid te erkennen.

De twee voorheen vermelde artikelen besteden enerzijds aandacht aan het recht op respect voor het gezinsleven en anderzijds aandacht aan het recht op het huwelijk en het stichten van een gezin.

Dit recht omvat de mogelijk(sic) voor een persoon om relaties aan te knopen met de gezinsleden evenals met zijn gelijken en "d'entretenir des relations avec autrui, dans le domaine émotif, afin de développer sa propre personnalité" (J.VELU en R.ERGEC, La Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, page 338).

Een schending van dit recht kan enkel gerechtvaardigd zijn in die mate dat zij een van de toegelaten doelstelling, opgenomen in het Verdrag, nastreeft en indien zij "noodzakelijk is binnen een democratische samenleving" (Artikel 8, alinea 2).

In dit opzicht is er geen twijfel dat de openbare instanties zich passief moeten onthouden van het schenden van de individuele vrijheid van de rechtsingezetenen opdat zij hun gezinsleven kunnen verderzetten en tevens dienen zij actief te handelen om de mogelijkheid te bieden aan de individuen om hun gezinsleven verder te kunnen leiden binnen het respect voor de fundamentele waarden die de rechten van de mens bepalen (La mise en oeuvre de la CEDH, Ed. jeune barreau, Bruxelles, 1994, p. 95).

Daardoor mag het verwijderen van de verzoeker niet als noodzakelijk geacht worden binnen een democratische samenleving, vermits hij laatste (sic) een rustig gezinsleven leidt zonder ooit de Belgische openbare orde verstoord te hebben.

Vermits de wetgever duidelijk aantoonde, via zijn hierboven aangehaalde wettelijke bepalingen, dat hij de bedoeling heeft elke vorm van het verstoren, zelf(sic) tijdelijk, van het gezinsleven, te vermijden, kunnen wij stellen dat het DVZ de regularisatie diende toe te kennen en de genomen beslissing dient te worden vernietigd. »

Wat de schade betreft, die onherstelbaar zou blijken indien de verzoeker naar Angola zou dienen terug te keren, kunnen wij verwijzen naar het Arrest van het Hof van Beroep te Brussel (citaat) van 6 oktober 2006, hierbij de Belgische Staat parafraserend. De betrokkenen hadden hun rechtszaak gewonnen via de rechterlijke uitspraak: "Contrairement à ce que soutient l'Etat belge, le fait devoir quitter le territoire belge, même pour un séjour temporaire dans le pays d'origine en vue d'y solliciter régulièrement autorisation en Belgique constitue à tout le moins un inconvénient sérieux pour les intimés, compte tenu d'une part de leur situation financière précaire et du coût que pareil voyage entraîne, et d'autre part du fait qu'il n'ont à ce jour aucune garantie d'obtenir au départ de leur pays d'origine l'autorisation de séjour qu'il y solliciteraient ».

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op gedetailleerde wijze heeft uiteengezet waarom de opgeworpen elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden. Zo stelt verweerder dat het feit dat betrokkene sinds 19.01.2009 in België zou verblijven; hij goed geïntegreerd zou zijn binnen de Belgische samenleving, alsook binnen het sociale en beroeps milieu van zijn Belgische partner; betrokkene een zeer actieve persoon zou zijn die beroepsopleidingen en cursussen Nederlands zou hebben gevolgd en hij heden school zou volgen in Deurne; hij de Franse taal vlot zou beheersen, evenals het Nederlands; hij een actieve deelname zou hebben in het verenigings- en het sportleven en in het beroepsleven en hij namelijk een actieve rol zou spelen in een voetbalploeg als speler; betrokkene diepgaande en duurzame sociale banden en talloze belangen zou hebben opgebouwd en hij verwijst naar zijn beroepssituatie en naar zijn socio-economische integratie in België en betrokkene een schoolgetuigschrift van 2 maart 2012 en een opvolging schoolprestaties 2011-2012 voorlegt, niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Hij wijst er terecht op dat dit elementen zijn die het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek ten gronde van de aanvraag.

Verzoeker herhaalt in het vierde middel dat zijn stabiele relatie met zijn Belgische metgezellin, de aanwezigheid van hun zoontje van Belgische nationaliteit, zijn primordiale opleiding en toekomstige tewerkstelling voor het onderhouden van zijn gezin en de actieve participatie in het sociaal- en sportleven, elementen zijn die hem in een absolute onmogelijkheid plaatsen zich naar een Belgische diplomatieke post te begeven. Dit omdat hij hiermee zijn plicht tot samenleven, zijn rol als vaderfiguur en zijn financiële bijdrage tot het huishouden ernstig in het gedrang brengt. Aangaande zijn plicht tot samenleven en de rol als vaderfiguur kan verwezen worden naar de bespreking van de voorgaande middelen waar dit argument reeds uitgebreid aan bod is gekomen en waarbij telkens werd aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen door zijn levenspartner en kind. Wat betreft zijn opleiding en toekomstige tewerkstelling en actieve participatie in het sociaal en sportleven, ziet de Raad geenszins in hoe deze elementen verzoeker in de absolute onmogelijkheid zouden plaatsen zijn aanvraag bij de bevoegde diplomatieke post in te geven, te meer aangezien verzoeker spreekt van een "toekomstige" tewerkstelling. Verzoeker motiveert dit ook niet. Voorts kan opnieuw worden verwezen naar de bespreking van de voorgaande middelen.

Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hard te maken.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 12 van het EVRM, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing op zich verzoeker niet verhindert om te huwen -verzoeker heeft trouwens al een wettelijk samenlevingscontract- en noch uit de aanvraag, noch uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de wil zou hebben te huwen. De Raad kan verzoeker ook niet volgen waar hij stelt dat de terugkeer om de noodzakelijke formaliteiten te vervullen het uiteenspatten van de gezinskern betekent. Het weze herhaald dat deze terugkeer in principe van tijdelijke aard is en verzoeker toont ook niet aan dat het vervullen van de vereiste formaliteiten bij de bevoegde diplomatieke post geen tijdelijk karakter kan hebben en dat verzoeker zich kan laten vergezellen door zijn levenspartner en kind. Een schending van artikel 12 van het EVRM blijkt dan ook geenszins.

Het eenvoudig vermelden dat artikel 12 van de Grondwet indirect aandacht aan het recht op individuele vrijheid erkent, waarbij niet op pertinente wijze uiteen wordt gezegd hoe de bestreden beslissing deze grondwetsbepaling schendt, kan niet beschouwd worden als een ontvankelijk onderdeel van het vierde middel.

Het vierde middel is ongegrond.

#### 4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU